

Kyrkoåret är indelat i olika delar där varje del har lite olika inriktningar. Idag, den första söndagen efter trefaldighet så inleder vi den långa trefaldighetstiden. Man kan säga att den handlar om det kristna livet. Vad är det att leva som kristen, vad är det att försöka leva i Jesus efterföljd?

Tiden efter jul, från trettiondagen fram till påsk är en undervisningsperiod om Jesus. Vem han är, vad han gjorde och sa. Den perioden börjar med texter om Jesu dop. Likadant börjar perioden om vårt kristna liv också med texter om dop, om vårt dop.

Förra söndagen, på trefaldighetsdagen så läser vi texten om hur den uppståndne Jesus uppmanar sina vänner och lärjungar. "Gå ut i hela världen och gör alla folk till lärjungar, och döp den i faderns och sonens och den heliga andens namn." och sen dess har kyrkan döpt.

I början verkade det handla om ett omvändelsesdop för vuxna. Men ganska snart började man också döpa nyfödda barn. Här har också meningarna gått isär. Man har diskuterat när dopet ska ske. I vuxen ålder som en självvald troshandling. Eller är det något som också barnet kan få del av på föräldrarnas initiativ. I vår kyrka använder vi de båda dopsätten. Och vi ser dopet som ett och samma dop, när det än sker i livet.

Men vad är då dopet? Kan vi helt förklara dopet?

"När orden tar slut börjar musiken" brukar man säga. "När orden tar slut börjar musiken". När orden inte räcker får liksom nått annat ta vid. Det finns sånt som inte går att uttryckas i ord. Så är det med vissa handlingar så är det med sakramenten. Ordet blev kött så börjar Johannesevangeliet, Ordet blev kött, det påtagliga, det som blev möjligt att erfara, att uppleva.

Den berömda ballerinan Anna Pavlova fick en gång frågan varför hon dansade balett. Hon svarade "Om jag kunde förklara det, skulle jag inte behöva dansa." kanske finns det saker som inte kan och heller inte ska förklaras, de ska erfaras, de ska upplevas.

I dopet döper vi inte till namn, vi döper till Kristus säger vi i dopritualen. Vi döper till Kristus. En handling som visar att vi som människor är indragna och inlemmade i Jesu död och uppståndelse. Vi känner igen det från den text Karin läste förut. Ja, i dopet blir det så tydligt när vi till och med hjälp av vattnet visar hur vi dör och uppstår med honom.

När vi döper vuxna så sker det oftast genom att man i en sjö eller dopgrav sänker ner hela människan i vattnet. Detta gjordes också tidigare med barn och görs fortfarande på många håll och traditioner. Men vi vårt kalla klimat övergick man av hälsoskäl till att begjuta barnets huvud med vatten.

Men det är fortfarande en symbol för det nya livet. Att dö och uppstå med Kristus.

Och vi gör det i vatten, vatten som är förutsättning för allt liv, vatten som inget levande kan vara utan. Det kan räcka med att glömma att vattna blommorna någon dag för att förstå det. Vatten, liv och överlevnad hänger ihop.

Men det finns också en spänning och kluvenhet här. Vi vet hur vatten kan ta liv, kan dräpa och kan förstöra. Vi minns nog alla TV-bilderna från tsunamin i Sydostasien. Och i bibeln ses ofta vattnet som en symbol för det onda, för kaosmakterna. Men kommer ni ihåg vad Jesus en gång gjorde på Gennesarets sjö? Jo han besegrar det onda, han lägger det under sig, när han gående på vattnet möter sina lärjungar. Det är en stark bild, också Petrus lär ha fått ta några steg bland vågorna, tills rådslan tar överhanden, och han sjunker ner. Ja i dopet använder vi vatten, det som både tar och ger liv. Det är livets vatten.

Christina Lövestam skriver i en dikt

Spegel, spegel i dopvattnet där
säg mig vem jag innerst inne är.
Dopkällan svarar: Din egen bild
är aldrig från Jesus Kristus skild.

Jesus ger vatten i överflöd,
vattnet ger del i hans liv och död.
Livets vatten till öknens törst
ord till den minste –du är ju störst.

Tro och dop hör ihop, det kan vara egen tro och det kan vara föräldrarnas. Det kan också handla om en längtan eller önskan att vilja tro. Och för många kan vissheten om att man är döpt vara så stark att den liksom står över den egna känslan. Är du Kristen, ja –jag är döpt. Som en slags vetskap man bär med sig genom livet, från vaggan till graven, något som står över det egna tvivlet.

Och det jag idag säger om dopet, det säger ingenting om den som inte är döpt. Vi människor må sätta upp våra gränser. Och kyrkan, ja det vet vi att den sätter upp sina. Men jag har svårt att tro på en Gud som väljer att göra skillnad mellan människor. Därför tror jag att dopet berättar om det som alla människors verklighet. Vi är alla indragna och inlemmade i det som Jesu död och uppståndelse är och står för. Just det som dikten som Karin läste handlade om. Att uppleva att man sjunker, men också om upplevelsen om att man kan få komma upp till ytan igen. Om livet som aldrig är försent. Vi är alla till för att leva våra liv tillsammans med Jesus Kristus. Och i dopets handling blir det tydliggjort. "Dopkällan svarar: din egen bild är aldrig från Jesus skild."

Ja i dopet manifesteras det som är vår verklighet. Att vi alltid lever i guds närhet. Vi kan välja att dra oss undan. Vi kan välja att leva våra liv som om hon inte fans. Men att vara skapad som människa i världen, är att leva i Guds värld. Och där finns inget innanför eller utanför. Kommer ni ihåg vad vi läste i inledningen? "Nu är ingen längre jude eller grek, slav eller fri, man eller kvinna. Alla är ni ett i Jesus Kristus."

Ja dopet berättar om det vi inte kan se men kan ana och uppleva. Dopet berättar om det vi kanske inte kan förklara men erfara. Dopet är, som vi började med, något som ligger bortanför orden, en plats där musiken, handlingen och tilliten tar vid.

Och i dopet av det nyfödda barnet så säger vi välkommen som människa, välkommen till världen. Den värld som vår värld, men också Guds värld. Den värld som är helt underbar, men också på samma gång också så fylld av trasighet. Vi döper barnet i vatten, vatten som både tar och ger liv. Ja hela vår existens om en tillvaro med både gott och ont finns där.

Men vi gör det i tron och vissheten, att Jesus faktiskt kunde gå på vattnet. Att han faktiskt besegrade det som kan ta livet ifrån oss.

Och att den välsignelse vi läser över alla nyfödda, är en verklighet. Att Gud låter sitt ansikte lysa över oss, och vänder det till oss.

Dopet berättar för oss vad det är att få vara människa.